

Peter Cuijpers

De vrouw uit Bahurim

2 Samuel 17:15-29

De meeste christenen kennen wel de geschiedenis van Maria van Bethanië, de vrouw die de Heer Jezus met kostbare balsem heeft gezalfd (Matt. 26:6-13). De Heer heeft er immers Zelf op toegezien dat overal waar het evangelie gepredikt werd in de wereld, ook van deze daad gesproken zou worden tot haar gedachtenis (vs. 13).

Maar wie onder ons kent de geschiedenis van de vrouw uit Bahurim (vs. 18-20)? Dit zijn er maar weinigen. Theologen plaatsen haar wel eens in de schijnwerpers. Niet om haar daad te prijzen, maar meer als een discussiepunt. Kon wat zij deed wel door de beugel, dit was toch *liegen*? Hierover kunnen we kort zijn: haar optreden vertoont veel overeenkomst met dat van Rachab (vgl. Joz. 2:1-16), wat door God als *een geloofsdaad* wordt getypeerd (Hebr. 11:31). Om niet meteen met de deur in huis te vallen, is het goed om zelf eerst 2 Samuel 15 t/m 19 aandachtig te lezen.

Absaloms staatsgreep

Deze geschiedenis speelde zich af tijdens een staatsgreep in Israël. Absalom was tegen zijn eigen vader in opstand gekomen. David, de regerende vorst, was noodgedwongen met een handvol getrouwen uit Jeruzalem gevlucht. De priester Zadok, die met hem was meegegaan, werd teruggestuurd, samen met zijn zoon Ahimaäz, en ook Jonathan, de zoon van Abjathar. Zelf zou David wachten bij de

doorwaadbare plaatsen bij de woestijn, tot er bericht van hen kwam (2 Sam. 15:27-28).

Het zag er slecht uit voor David. Absalom had de meerderheid van het volk achter zich en stond op het punt David de genadeslag te geven. Dit op advies van Achitofel, de voormalige raadsman en vertrouweling van David. Maar Husai, de Archiet, een vriend van David, zorgde ervoor dat de goede raad van Achitofel werd verijdeld. Nadat dit was gebeurd, was er haast geboden. Via de priesters Zadok en Abjathar ging er een bericht naar David: hij moest zich zo snel mogelijk uit de voeten maken. Absalom was het volk aan het mobiliseren en zou bij het aanbreken van de dageraad aanvallen. Er was geen minuut te verliezen. Nog dezelfde nacht moest hij de doorwaadbare plaatsen bij de woestijn verlaten en naar de overkant van de Jordaan trekken (2 Sam. 17:15-16).

Jonathan nu en Ahimaáz, die zich niet meer in de stad konden vertonen, stonden bij de bron Rogel (vs. 17). De schakel tussen hen en Jeruzalem was een slavine, die telkens bericht kwam brengen. Op hun beurt gingen zij heen en brachten dat aan koning David over. Samen maakten zij deel uit van de inlichtingendienst van David, en zo werd de koning op de hoogte gehouden van wat zich binnen de muren van Jeruzalem afspeelde. Zij werden echter herkend door een jongen, die meteen naar Absalom stapte om hen te verraden (vs. 18). Jonathan en Ahimaáz vluchtten weg en kwamen bij het huis van een man te Bahurim, die op zijn binnenplaats een put had, waarin zij afdaalden (vs. 19). En toen kwam de vrouw uit Bahurim in beeld. Zij nam een kleed, spreidde dat over de opening van de put en strooide er graankorrels overheen, zodat er niets opviel. De kloppacht was inmiddels begonnen, en het duurde niet lang of de dienaren van Absalom kwamen bij de vrouw in huis en vroegen: 'Waar zijn Ahimaáz en Jonathan?' De vrouw antwoordde hun: *'Zij zijn die waterbeek overgestoken. En toen zij hen gezocht maar niet gevonden hadden, keerden zij terug naar Jeruzalem'* (vs. 20).

De vrouw des huizes speelt de hoofdrol in deze geschiedenis. Haar man staat op de achtergrond. Wat zij had gedaan, was een heldendaad. Het was oorlog, en in het verzet zijn dit soort middelen geoorloofd. Een leugen weegt dan niet op tegen een mensenleven, en al helemaal niet als het gaat om het leven van de *gezalfde* van de Heere (vgl. 1 Sam. 24:7). We kunnen hier lang en breed over discussiëren, maar ook voor deze vrouw geldt het woord van de apostel: *'Maar Hij die mij beoordeelt, is de Heer'* (1 Kor. 4:4). Door haar moed en geloof konden Ahimaáz en Jonathan de boodschap van Husai aan David overbrengen, zodat de koning met al het volk dat bij hem was tijdig de Jordaan overtrok. Bij het aanbreken van de dag was er niemand meer, ook niet één, die de Jordaan niet was overgetrokken (vs. 21-22). Hier wordt nog eens benadrukt dat er niet één achtergebleven was. Niemand was

in de handen van Absalom gevallen. De moedige daad van deze vrouw had het leven gered van David en allen die hem vergezelden. In Gods raad was zij één van de schakels in de keten van gebeurtenissen die maakte dat David, de man naar Gods hart, geen haar werd gekrenkt.

David als type van Christus

David, die moest vluchten en huilend de helling van de Olijfberg besteeg, is hier een type van de verworpen Heere Jezus, die zo'n duizend jaar later samen met Zijn discipelen over de beek Kidron trok naar de Olijfberg (Matt. 26:30; Joh. 18:1). En als we het nóg verder doortrekken in de toekomst, is David met het volk een beeld van het Joodse overblijfsel in de laatste dagen. De antichrist, waarvan Absalom een type is, zal de getrouwen vervolgen, zodat zij uit Jeruzalem moeten vluchten (Matt. 24:15-22; Openb. 12:6,13-17; Jes. 16:4).

In die tijd gaan de woorden van de Heer Jezus opnieuw in vervulling: *'Wie u ontvangt, ontvangt Mij; en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem die Mij heeft gezonden (...). En wie één van deze kleinen slechts een beker koud water te drinken zal geven in naam van een discipel, voorwaar, Ik zeg u, hij zal zijn loon geenszins verliezen'* (Matt. 10:40-42). De Heer Jezus maakt Zich één met de discipelen, die dan zullen worden vervolgd (vgl. Hand. 9:1-5). Tijdens de Grote Verdrukking zal elke goede daad verricht aan één van Zijn discipelen, hoe klein ook, door God worden beloond.

Schakels in Gods plan

De vrouw uit Bahurim was slechts een schakel in de gebeurtenissen die God gebruikte in Zijn raadsbesluit ten aanzien van David. Zadok, Abjathar, Husai, Jonathan, Ahimaaz en de slavin waren de andere schakels in deze keten. Ieder had zijn eigen plaats en functie. Zo is het ook in de gemeente, het lichaam van Christus. Elk lid heeft zijn eigen plaats en functie in het lichaam. Zó heeft God het gewild (1 Kor. 12:18). Wie goed heeft gelezen, heeft opgemerkt dat *David* bepaalde waar ieder zijn plaats moest innemen (vgl. 2 Sam. 15:27, 32-37). U en ik, wij hebben ieder een bepaalde plaats gekregen waar wij de Heer mogen dienen. Dit mag echter niet tot afgunst of verdeeldheid leiden; het moet ons juist dichter bij elkaar brengen. Allen hadden gezamenlijk één doel voor ogen: David in eer te herstellen als koning (2 Sam. 19). In de verzen 27-29 worden nog meer namen genoemd. Allemaal mensen die David gediend hebben met gewoon huis, tuin en keukengerei: bedden,

schalen, aardewerk, tarwe, gerst, meel enz. In onze ogen misschien niets bijzonders, maar voor David van onschatbare waarde.

De dag van de kleine dingen

Wij leven in de dag van de kleine dingen, laten wij die niet verachten (Zach. 4:10)! God vraagt van ons geen grote en spectaculaire dingen, die trouwens meestal tot persoonsverheerlijking leiden. Wij vergeten wel eens dat de Koning verworpen is. Hij is naar een ver land vertrokken om voor Zich een koninkrijk te ontvangen (Luk. 19:12). Christus zit aan de rechterhand van God, en wacht nu totdat *God* alle vijanden tot een voetbank onder Zijn voeten stelt (Hebr. 1:13).

Blijkbaar kunnen sommige mensen het 'totdat' niet afwachten; zij willen het koninkrijk zelf reeds hier en nu vestigen. Maar denken wij dat God ons werkelijk nodig heeft bij de vestiging van Zijn rijk? *God* bepaalt wanneer het moment is aangebroken dat de Heer Jezus in heerlijkheid en macht zal regeren (vgl. Hand. 1:7); daar heeft Hij onze hulp niet bij nodig! Nu de Koning 'buitenslands' is, vraagt Hij maar één ding van ons: te handelen met de talenten die Hij ons heeft toevertrouwd (Matt. 25:14-30). Trouw zijn over weinig, dáár komt het op aan in het koninkrijk van God in zijn huidige verborgen vorm. En dat is de les die we kunnen leren uit de handelwijze van het handjevol mensen dat David trouw bleef tijdens zijn verwerping, de periode dat hij zijn troon in Jeruzalem moest verlaten.

*Weet, al uw arbeid, uw lijden voor Jezus,
't wordt door Hem Zelf geschat naar zijn waard' (...).
Niets is hier blijvend, niets is hier blijvend,
alles hoe schoon ook, zal eenmaal vergaan.
Maar wat gedaan wordt uit liefde tot Jezus,
dat houdt zijn waard' en zal blijven bestaan.*

(Horatio Bonar – lied 233:3 Geestelijke Liederen)

